

Exceptional

Autor: [Alice Georgescu](#) Data: 08-06-2007

Fiindca nu numai in arena fiarelor politice, dar si in templul muzelor castig de cauza - castig, in general - dobandeste cel ce striga mai tare. De exemplu: se organizeaza la Bucuresti, acum doua luni, in editie-princeps, un foarte bun Festival International de Teatru, care aduce trupe si artisti de linia intai, si, din cauza ca mica echipa de la Centrul de proiecte culturale de pe langa Primaria Capitalei (ArCuB) nu dispune de suficiente forte si nici de bani destui pentru o "promovare" pe masura, evenimentul trece aproape neobservat sau e consemnat scurt si sec. In schimb, rasuna vorbe mari si circula sume astronomice pentru parade in care, sub numele-renom al Festivalului International de Teatru de la Sibiu, programul aduna, cu exceptii razlete, spectacole de stransura, iar comentatorii (critici vajnici, cu alte prilejuri) amutesc de fericire ca li se permite sa respire acelasi aer cu ingeniosii antreprenori si incearca sa convinga populatia de excelenta - europeana - a momentului. Asta ne e natia, asta-i situatia.

In Bucuresti exista un teatru care, pornit cu handicap istoric (inca de pe cand se chema Teatrul Giulesti) in cursa virtuala dintre scenele Capitalei, a ajuns, incet si deloc... spectaculos, lider de pluton: Odeonul. Avand ca atu doar o cladire foarte frumoasa si foarte bine situata, pe care o iubesc deopotriiva oamenii de meserie (pentru scena cu juste proportii) si spectatorii (pentru sala confortabila), acest teatru cuminte si deloc agresiv in modalitatile de publicitate ori in relatiile cu alte institutii de spectacol (carora, la nevoie, le imprumuta fara mofturi spatiul sau personalul) a izbutit sa-si alcatuiasca o trupa adevarata si sa-si gaseasca un culoar propriu catre interesul publicului, in liniste, cu masura, buna-cuviinta si eleganta neostentativa. Meritul le revine unor oameni precum directoarea generala Dorina Lazar, care stie sa conduca "nava" cu o mana de fier imbracata in manusa nu de matase sintetica, ci, nepretentios, de bumbac curat, si directorul artistic Alexandru Dabija, care stie sa-i dea corabiei orientarea estetica potrivita nu numai curentilor si curentelor, ci, mai ales, putintelor echipajului. O combinatie ideala.

Printre specialitatile repertoriale pe care Odeonul le serveste periodic oaspetilor sai se numara si spectacolele de dans - desi termenul nu-i chiar adecvat, pentru ca avem de a face cu un gen insolit, caruia nici macar denumirea de teatru-dans nu i se aplica intocmai. Sunt spectacole aflate la intretaierea teatrului dramatic cu teatrul de miscare si cu baletul, un mixaj greu descriptibil si in care dozarea ingredientelor depinde de regizor; factorul comun al montarilor de asemenea tip este coregrafia, iar autorul coregrafiei este (singur sau in colaborare) Razvan Mazilu. Imi vine sa cred ca nu intamplator a ajuns Mazilu aici: acest dansator de geniu, artist total si persoana de impecabila calitate umana, modest, generos si cald, se integreaza fara rest echipei Odeonului, iar spectacolele avandu-l ca

protagonist se "muleaza" perfect pe specificul teatrului, chiar si atunci cand nu folosesc, practic, pe niciunul dintre membrii ansamblului, asa cum s-a intamplat la Un tango mas. Asa cum se intampla si acum, la Block Bach.

Nu stiu caruia dintre realizatorii spectacolului - regia: Alexandru Dabija; coregrafia: Razvan Mazilu, Amir Kolben (Israel); scenografia: Alexandru Dabija, Laura Paraschiv; "visuals" (proiectii, cum s-ar zice): Casa Gontz - i-a venit ideea de a transforma muzica lui Johann Sebastian Bach in pretext dramat(urg)ic, scenariu, schelet arhitectonic, fond sonor si, intr-un fel, personaj principal al unei intamplari teatrale. In esenta, nici nu conteaza. Ceea ce conteaza, in schimb, din plin este gaselnita extraordinara de a asocia aceasta muzica unei istorioare ce s-ar putea numi "Poveste de la scara B" (sau A, sau 5, sau X): o mica "felie de viata" aducand alaturi o banala casnica (sau pensionara, sau dactilografa - Coca Bloos), un banal raper (sau baiat de cartier, sau baiat de baiat - C.R.B.L.) si doi tineri (sau foarte tineri, sau inca tineri, dar indragostiti si, de aceea, inca nu banali) blocatari (Monica Petrica si Razvan Mazilu), ale caror trasee zilnice se intalnesc, pentru o clipa, pe scara ce duce la apartamentele-cutie. Fiecare dintre aceste (deloc) banale personaje desfasoara scurte secvente din traiul sau cotidian pe fundalul imaginilor prelucrate electronic ale omniprezentului bloc cu fatada cenusie si balcoanele pestrite, ticsit de existentele cenusii ale pestritilor sai "ocupanti", dar si pe fundalul sublimelor acorduri de orga sau armonii corale ale muzicii lui Bach. Contrastul are o forta de impact exploziva: femeia ce isi intrerupe privitul in gol pe fereastra ca sa mestece cu religiozitate oul fiert scos cu grija din sacosa - episod a carui intensitate emotionala doar formidabila actrita pe nume Coca Bloos o putea construi atat de simplu si de rascolitor -, blazatul pierde-vara ce isi "lucreaza" muschii fara incetare si fara ganduri - performanta de ireprosabila acuratete a cantaretului-dansator C.R.B.L. de la formatia Simplu - si indragostitii ce nu-si pot dezlipi trupurile si a caror iubire pare ca invadeaza intregul univers - din nou in duet coregrafic, Monica Petrica si Razvan Mazilu ating desavarsirea nu doar in desenul cinetic, in precizia executiei sau in incandescenta sentimentului, ci si in acea spiritualizare a miscarii ce devine marca lor caracteristica -, acesti banali vecini de bloc sunt ridicati cu totii, prin muzica, deasupra propriei lor vietii, spre cerul instelat de deasupra noastra. Cer care ne priveste, la sfarsitul spectacolului, senin si pur, de dincolo de acoperisul teatrului, ce se deschide fara zgomot, lasand sa patrunda printre noi o suflare de vant si tipetele pasarilor in amurg. Surpriza ne dezmeticesc; ne dam deodata seama ca am smuls traiului in bloc o ora astrala. Ora - atat de scurta - a unui spectacol pe care titlul comentariului de fata il descrie mult prea palid.